

Datum: 23.07.2026

Medij: Nedeljnik

Rubrika Bez naslova

Autori: Razgovarao Branko Rosić Fotografije Nebojša Babić

Teme: Delegacija Evropske Unije u Srbiji

Napomena:

Površina: 1588

Naslov: Kako je Dara pobedila »Vaska 4 Zabatu«

Strana: 28,29,30

N | INTERVJU PLAMENA HALAČEVA, DELEGACIJA EU U SRBIJI

Kako je Dara pobedila »Vaska 4 Zabatu«

Impresioniralo me je u kojoj meri Jugoslavija i dalje postoji kao živ i dinamičan kulturni prostor – za razliku od političkog prostora, koji je očigledno stvar prošlosti, rekla je u razgovoru Plamena Halačeva koja odlazi iz Beograda sa mesta zamenice šefa Delegacije EU u Srbiji u Brisel

**Razgovarao Branko Rosić
Fotografije Nebojša Babić**

Datum: 23.07.2026

Medij: Nedeljnik

Rubrika: Bez naslova

Autori: Razgovarao Branko Rosić Fotografije Nebojša Babić

Teme: Delegacija Evropske Unije u Srbiji

Napomena:

Površina: 1588

Naslov: Kako je Dara pobedila »Vaska 4 Zabatu«

Strana: 28,29,30

Možda će nekome biti čudno što sam u intervjuu sa Plamenom Halačevom, do pre neki dan zamenicom šefa Delegacije EU u Srbiji, na njenom rastanku sa Beogradom i odlasku na novu funkciju, u Brisel, pričao najviše o muzici. Ali ja sam druženje sa njom započeo i nastavio upravo sa muzikom. Upoznali smo se na jednom Exit partiju, pa smo uskoro išli zajedno na taj festival, pa na gostovanje i slikanje sa slavnom Dedi Džijem iz još slavnijeg benda Massive Attack. Čak smo i tokom promovisanja akcije EU „beogradski pasoš“ dok smo prelazili zebru kod Saborne crkve rekli „Bitlsi... Abbey Road“ i uradili fotku. Plamena je pravila fenomenalne partije, okupljala Beograd i zavolela trajno naš grad. Neki početak druženja bio je na zajedničkom gledanju finala Eurosonga u KC Gradu, Plamena je Bugarka pa je bilo logično da krenem sa njenom zemljakinjom koja je pobedila na Eurosongu.

Kako gledate na bugarsku pevačicu koja je pobedila na Evroviziji? Kakav je njen status u Bugarskoj i u čemu vidite fenomen njene popularnosti?

Moram da priznam da nisam veliki pratilac Evrovizije. Ali toliko prijatelja – uključujući mnoge iz Beograda – mi je pisalo: „O moj Bože, da li si videla bugarski nastup?“ da sam morala da je pogledam u finalu. I bila sam impresionirana: imala je neverovatnu pojavu na sceni, zaraznu pesmu i veoma snažan nastup, iako to nije vrsta muzike koju bih inače slušala.

Kao Bugarka sa obale Crnog mora, bila sam veoma ponosna na nju. A kao žena, bila sam još ponosnija što nije odustala uprkos ogromnom pritisku i neprijateljstvu sa kojima se suočavala na društvenim mrežama uoči takmičenja. Zato mi je delovalo potpuno zaslužno što ju je cela nacija dočekala kao heroja: dala nam je razlog za zajedničku radost i ponos. Uvek mi je drago kada neko sa Balkana uspe da stigne do finala. To su oni retki trenuci – pomalo kao tokom velikih fudbalskih prvenstava – kada uspevamo da ostavimo po strani komšijske sukobe i predrasude i navijamo jedni za druge. Često postoji osećaj: „Ako već ne može da bude moja zemlja, neka barem bude neka balkanska.“ Mislim da su takvi trenuci važni. Važno je da slavimo

uspehe jedni drugih i da postoje prilike kada se naš predivni region pojavljuje u vestima iz pozitivnih razloga.

Ali postoji i druga strana ove priče. Kada već govorimo o Evroviziji – koju, kao što sam rekla, ne pratim redovno – moram da pomenem da sam tek ovde u Srbiji saznala za pesmu „Vasko Žabata“, i koliko je ona i dalje viralna ovde. Do danas ga prijatelji i poznanici pominju, a neki se čak u šali pitaju da li bih volela da on nastupa na mom ispraćaju. I da, razumem zašto se ljudi tome smeju. Ipak, mislim da vredi postaviti pitanje zašto je baš taj nastup ovde imao tako dug život. Po mom mišljenju, on odražava način na koji popularna kultura ponekad svodi čitave zemlje na nekoliko poznatih klišeja i predrasuda koje same sebe održavaju.

TEK SAM OVDE U SRBIJI SAZNALA ZA PESMU „VASKO ŽABATA“, I KOLIKO JE ONA I DALJE VIRALNA OVDE. DO DANAS GA PRIJATELJI I POZNANICI POMINJU, A NEKI SE ČAK U ŠALI PITAJU DA LI BIH VOLELA DA ON NASTUPA NA MOM ISPRAĆAJU. I DA, RAZUMEM ZAŠTO SE LJUDI TOME SMEJU. IPAK, MISLIM DA VREDI POSTAVITI PITANJE ZAŠTO JE BAŠ Taj NASTUP OVDE IMAO TAKO DUG ŽIVOT

Upravo zato su trenuci poput Darinog uspeha važni. Ona je ponudila potpuno drugačiju sliku Bugarske: talentovanu, modernu, samouverenu zemlju koju je nemoguće ignorisati. Mislim da je to deo fenomena koji stoji iza njene popularnosti, kako u zemlji tako i šire. Ljudi nisu reagovali samo na dobru pesmu i nastup, već i na samopouzdanje koje je pokazala. A verujte mi, samouverene žene ne čine se svima prijatnima.

Kada ste prvi put posetili Srbiju, pre nego što ste zvanično došli u Beograd na radni zadatak? Da li je to bilo zbog festivala Exit?

Smešno je, ali da – prvi put sam Srbiju posetila upravo zbog festivala Exit. Pomalo me je sramota da to priznam, s obzirom na to da dolazim praktično preko granice, a ipak sam prvi put došla tek 2010. godine. Ipak, mislim da se to polako menja. Sve više ljudi putuje, prela-

zi granice i bolje se upoznaje. Ali i dalje ovde srećem mnogo ljudi koji priznaju da nikada nisu bili „na drugoj strani granice“. A to je zaista šteta – dve prestonice udaljene su svega oko četiri sata vožnje i toliko toga ima da se vidi i otkrije. Imamo mnogo toga zajedničkog, ponekad čak i više nego što bismo želeli da priznamo.

Ko je nastupao na tom prvom Exit festivalu koji ste posetili i čega se sećate?

Oh, definitivno se sećam grupe Faith No More. U početku je bilo malo nape-to, uz nekoliko prilično oštih razmena sa publikom, koja je veoma uporno tražila pesmu „Easy“. Ali atmosfera se potpuno promenila onog trenutka kada su počeli prvi stihovi:

„Know it sounds funny, but I just can't stand the pain...“

A onda su se vratili na bis sa „Ajde Jano“ i čak zaigrali kolo – što je bio predivan gest prema publici.

Sećam se i svog prvog – od mnogih – susreta sa Novim Sadom. Odmah sam se zaljubila u opuštenu energiju tog grada i njegovu tihi lepotu. A sećam se još nečega: veoma neobičnog osećaja da sam mala tokom festivala. Bila sam okružena muškarcima i ženama višim od mene – što se ne dešava često – i nekako mi je to davalo čudan osećaj pripadnosti. Kao da sam stigla na pravu planetu. Taj osećaj se samo produbio otkako sam se pre četiri godine preselila u Beograd. To je grad koji mi nije jednostavno prirastao srcu. On je tiho, uporno – na jedan veoma balkanski način – pronašao put pod moju kožu. A pre nego što sam toga postala svesna, već je postao moj dom.

Kakva su bila vaša očekivanja od Srbije u pogledu muzičke i kulturne ponude pre nego što ste došli, i kako je vidite sada? Da li je možda bila bolja nego što ste očekivali? Da li biste nešto posebno izdvojili?

Moja očekivanja su već bila prilično visoka pre nego što sam došla u Beograd, ali me je kulturna ponuda ovde ipak iskreno iznenadila. Nije nikakvo čudo što je Srbija jedna od najuspešnijih učesnica našeg programa „Kreativna Evropa“ – ima toliko toga da ponudi. Ono što me je takode posebno impresioniralo jeste u kojoj meri Jugoslavija i dalje postoji kao živ i dinamičan kulturni prostor –

Datum: 23.07.2026

Medij: Nedeljnik

Rubrika: Bez naslova

Autori: Razgovarao Branko Rosić Fotografije Nebojša Babić

Teme: Delegacija Evropske Unije u Srbiji

Napomena:

Površina: 1588

Naslov: Kako je Dara pobedila »Vaska 4 Zabatu«

Strana: 28,29,30

INTERVJU PLAMENA HALAČEVA, DELEGACIJA EU U SRBIJI

za razliku od političkog prostora, koji je očigledno stvar prošlosti. Ona i dalje čvrsto postoji utemeljena u regionu, ali je istovremeno duboko i istinski evropska.

Za mene evropska kultura upravo to i jeste: raznolikost i posebnost, ali i ono što nam je zajedničko. Kultura je ta moćna, autentična priča koja nas povezuje, razlikuje i govori nam ko smo.

Koje koncerte posebno pamтите iz vremena provedenog u Srbiji?

Bila sam na mnogo koncerata ovde – a sećam se da sam i vas, Branko, vidala na mnogima od njih: Róisín Murphy u Luci Beograd, DJ set Daddy G-ja u Dorćol Platzu, Guns N' Roses u Ušće parku, između ostalih.

Poslednji koncert na kojem sam bila ovde bio je nastup grupe Molchat Doma, beloruskog benda, u Luci Beograd. Publika nije bila brojna, ali je bila veoma posvećena.

Tokom boravka ovde otkrila sam i neke neverovatne domaće izvođače – počevši od mojih favorita, grupe KOI-KOI, čiji su koncerti puni energije i čije je prisustvo na sceni nenadmašno, preko legendarnog Nikole Vranjkovića i Vasila Hadžimanova, pa sve do nedavnog intimnog, poetskog nastupa Aleksandra Stojkovića, poznatog kao Još Gori, u KarmaKomi – kakvo otkriće!

Ako nisam nešto pobrkao, mislim da ste mi rekli jednom prilikom da vam je Rock Radio pravio društvo u automobilu svakog jutra dok ste išli na posao i čega se sećate iz tih jutarnjih radio-programa?

Oh, zaista će mi nedostajati Rock Radio. Slušala sam ga verno poslednje četiri godine. Bio je moj najodaniji saputnik tokom jutarnjih i večernjih vožnji i verovatno moj najbolji lek za preživljavanje saobraćajnih gužvi na Gazeli. Toliko sam se navikla da ujutru slušam Cokin vedar glas da mi je zaista bilo žao kada je otišla. Ona je sjajna radijska voditeljka i sigurna sam da nisam jedina kojoj nedostaje. Jedino što me je ranije frustriralo bilo je to što nisam mogla da nastavim da slušam radio čim bih izašla iz Beograda. Zato bih na putu ka Bugarskoj obično prelazila na RTS 202.

Šta mislite da bi Srbija trebalo da istakne kako bi ojačala svoj imidž i prepoznatljivost u Evropi?

Kao što sam već pomenula, Srbija ima izuzetnu kulturnu ponudu. To je nešto što treba negovati, podržavati i slaviti. Velika pažnja se, sasvim razumljivo, posvećuje ekonomskim rezultatima Srbije, i naravno da je to važno. Ali na kraju krajeva, ono što često pravi stvarnu razliku jeste kontakt među ljudima – taj osećaj pripadnosti istoj široj porodici. Čvrsto verujem da su kultura i umetnost oblasti u kojima je Srbija već u velikoj meri sastavni deo Evropske unije. I to je nešto što se apsolutno može koristiti za promociju zemlje, ali i čitavog regiona.

ZAISTA ĆE MI NEDOSTAJATI ROCK RADIO. SLUŠALA SAM GA VERNOST POSLEDNJE ČETIRI GODINE. BIO JE MOJ NAJODANIJI SAPUTNIK TOKOM JUTARNJIH I VEČERNJIH VOŽNJI I VEROVATNO MOJ NAJBOLJI LEK ZA PREŽIVLJAVANJE SAOBRAĆAJNIH GUŽVI NA GAZELI. TOLIKO SAM SE NAVIKLA DA UJUTRU SLUŠAM COKIN VEDAR GLAS DA MI JE ZAISTA BILO ŽAO KADA JE OTIŠLA

Znam da ovo nisu laka vremena za kulturne aktere. Njima je potrebna podrška. A Evropska unija će nastaviti da ih ponosno podržava. Ne treba zaboraviti da je njihova uloga upravo da pokreću promene, da preispituju postojeće stanje i da nas podstiču da zamišljamo nove ideje i mogućnosti. Oni su takođe lice i glas Srbije u inostranstvu.

Srbija ima toliko talentovanih i međunarodno priznatih umetnika, muzičara, pozorišnih i filmskih reditelja, slikara i vajara. Oni su deo međunarodnog brendiranja zemlje i mogu pomoći da se predstavi drugačija slika Srbije – ali i čitavog regiona.

Ne kao ono što moja sunarodnica, istoričarka Marija Todorova, u svojoj kapitalnoj knjizi *Imagining the Balkans* opisuje kao „Drugog“ – odnosno negativnu sliku takozvanog Zapada o Balkanu – već kao sastavni deo evropskog kulturnog i umetničkog prostora.

U Evropi postoji mnogo posećenih muzičkih festivala. Da li imate neki lični favorit?

Ne baš – delom zato što volim raznovrsnost. Uživam u fantastičnim programima velikih festivala, ali veoma cenim i intimnost manjih festivala. Oni su

često odlična prilika da se otkriju novi bendovi i izvođači, a mnogo je lakše upoznati ljude.

Da navedem primer iz Belgije, kuda uskoro odlazim: tamo postoje svetski poznati veliki festivali poput Tomorrowland i Rock Werchter. Za ovaj drugi festival me vezuju predivne uspomene – nezaboravan prizor Nika Kejva koji peva i pleše po pljuskaju, kao i intiman, duboko emotivan nastup grupe Florence + The Machine u jednoj štali.

Ali Belgija je i mesto gde sam bila na najmanjem festivalu na kojem sam ikada prisustvovala – bukvalno u nečijem dvorištu. Iskreno, vidim mnogo lepote u oba ta iskustva.

Festival u Plovdivu – da li je Bugarska sada takođe na mapi važnih evropskih festivala?

Ovog vikenda idem na PhillGood. To je potpuno novi trodnevni muzički festival u jednom od mojih omiljenih bugarskih gradova – i jednom od najstarijih gradova Evrope – Plovdivu. Plovdiv deluje kao prirodan dom za jedan ovakav događaj. Bio je prvi bugarski grad koji je proglašen Evropskom prestonicom kulture i već dugo je poznat po kreativnoj energiji i kulturnoj živosti. Teško mogu da zamislim bolje mesto za novi muzički festival.

Impresionirana sam ambicijom ovog prvog izdanja. Program je neverovatan, sa izvođačima kao što su The Cure, Gorillaz, Moby, Thievery Corporation, Wolf Alice i Kneecap – a to je samo deo programa. Za prvi festival ovog tipa u Bugarskoj, to je zaista snažna poruka. Posebno mi je drago što idem sa bliskim prijateljima iz Beograda, koji će prvi put posetiti Bugarsku. Zato za mene ovo nije samo muzika. To je i prilika da podelim mesto koje volim i da ga vidim kroz nečije tuđe oči. I da, nadam se da su festivali poput ovog znak da se Bugarska sve čvršće pozicionira na mapi važnih evropskih kulturnih događaja. To svakako zaslužuje.

Za kraj, uz poruku ljubavi, koje su vaše tri omiljene ljubavne pesme?

Ooo, kako izabrati samo tri? Izabrala bih klasike. Prva bi bila „At Last“ Ete Džejsa – mogla bih da slušam Etu po ceo dan. Zatim „Black“ grupe Pearl Jam, koja je za mene najlepša pesma o slomljenom srcu ikada napisana. I na kraju „Be My Baby“ grupe The Ronettes, moja omiljena pesma za ples u kuhinji prvih vremena. **N**

